

## Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 16, 2018

Nummer 16, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:601](#) 13-04-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:602](#) 13-04-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:599](#) 13-04-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:600](#) 13-04-2018

#### Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3562](#) 17-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3563](#) 17-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3604](#) 17-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3351](#) 10-04-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3357](#) 10-04-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1135](#) 05-04-2018

#### Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1743](#) 18-04-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2476](#) 18-04-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1473](#) 13-04-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:4410](#) 11-04-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1607](#) 10-04-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1608](#) 10-04-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3403](#) 10-04-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:3426](#) 10-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1331](#) 30-03-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:2504](#) 05-03-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:3005](#) 01-03-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:1605](#) 09-02-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:2832](#) 01-02-2018

### **Centrale Raad van Beroep**

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:985](#) 03-04-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:929](#) 29-03-2018

### **Antillen**

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:206](#) 11-04-2018

### **Uitspraken zonder ECLI**

[Rechtbank Rotterdam](#) 05-04-2018

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

[Rechtbank Overijssel](#) 21-03-2018

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

[Rechtbank Rotterdam](#) 09-04-2018

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 28-03-2018

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

## RECHTSPRAAK

***Collectieve actie van Stichting Sint Jan voor Eerlijk Proces tegen (de Klachtencommissie van) de Stichting Beheer & Toezicht inzake Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland. Niet-ontvankelijk in vordering die specifiek en uitsluitend is toegesneden op klachtbehandelingen jegens één enkel individu. Wel ontvankelijk voor zover het gaat om breder ingestelde vorderingen tot verklaring voor recht. Verklaringen voor recht echter afgewezen, nu artikel 6 EVRM niet rechtstreeks van toepassing is op de klachtbehandelingen door een stichting naar burgerlijk recht.***

Naar aanleiding van de wereldwijde berichtgeving over seksueel misbruik van minderjarigen in de Rooms-Katholieke Kerk (hierna: de Kerk) is de Stichting Beheer & Toezicht inzake Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland (hierna: Stichting B&T) opgericht. De statutaire doestellingen van Stichting B&T zijn het verwerken van de meldingen, doorverwijzen naar adequate hulp, behandelen van klachten en verstrekken van schadeloosstellingen. Voor de behandeling van de klachten heeft Stichting B&T een klachtencommissie ingesteld, genaamd de Klachtencommissie voor Seksueel Misbruik in de Kerk (verder: de Klachtencommissie).

Stichting Sint Jan voor Eerlijk Proces (hierna: Stichting Sint Jan) is opgericht met als doel onder andere het bijdragen aan eerlijke en rechtvaardige klachtprocedures, waarbij medewerkers van de Kerk zijn betrokken en het (doen) bevorderen van herstel van eer en goede naam van levende en overleden medewerkers van de Kerk wier eer en goede naam zijn aangetast zonder een daaraan voorafgaand eerlijk proces. Stichting Sint Jan heeft bezwaren tegen de werkwijze van de Klachtencommissie. In deze procedure verzoekt Stichting Sint Jan voor recht te verklaren dat Stichting B&T bij de behandeling en beoordeling van twee specifieke klachtzaken in strijd met artikel 6 EVRM en daardoor onrechtmatig heeft gehandeld en tevens voor recht te verklaren dat de procedure die de Klachtencommissie hanteert (Procedure Klachtencommissie Seksueel Misbruik in de Kerk), in strijd met artikel 6 EVRM en daardoor onrechtmatig is.

De rechtbank overweegt dat er een aantal vereisten zijn waaraan de collectieve actie van artikel 3:305a BW moet voldoen. De rechtbank verklaart eiseres niet-ontvankelijk in haar vordering die specifiek en uitsluitend is toegesneden op de klachtbehandelingen jegens één enkel individu. Eiseres is wel ontvankelijk voor zover het gaat om breder ingestelde vorderingen tot verklaring voor recht. Daarbij kunnen die individuele klachtbehandelingen als voorbeeld van onzorgvuldig handelen worden gepresenteerd, aldus de rechtbank.

De rechtbank overweegt dat de procedureregels van de Klachtencommissie op zichzelf niet onzorgvuldig zijn, maar dat de Stichting B&T en haar Klachtencommissie wel onzorgvuldig hebben gehandeld in de twee aan de rechtbank voorgelegde voorbeeldgevallen. Daarbij zijn fundamentele rechtsbeginselen geschonden, in het bijzonder die van de rechtszekerheid, hoor en wederhoor en een toereikende motivering/bewijsconstructie. Desondanks kan de door Stichting Sint Jan gevorderde verklaring voor recht naar het oordeel van de rechtbank niet worden toegewezen. De rechtbank overweegt daartoe dat zij bij een vordering tot verklaring voor recht ex artikel 3:302 BW gebonden is aan de formulering van de eisende partij. Artikel 6 EVRM is niet rechtstreeks van toepassing op de klachtbehandelingen door een stichting naar burgerlijk recht. Omdat Stichting Sint Jan in haar petitum een onlosmakelijk verband heeft gelegd tussen de toepasselijkheid en de schending van artikel 6 EVRM en de onrechtmatigheid van de werkwijze van de Klachtencommissie, kan de door haar gevorderde verklaring voor recht niet worden toegewezen. Artikel 6 EVRM stelt wel een norm en geeft een kader, waaraan de Klachtencommissie zich dient te houden, maar dat betekent nog niet dat voor recht verklaard kan worden dat de werkwijze van de Klachtencommissie een schending vormde of vormt van artikel 6 EVRM. De rechtbank kan zonder wijziging van eis geen andere verklaring voor recht daarvoor in de plaats stellen en wijst daarom de vorderingen van Stichting Sint Jan af.

---

**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 18-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2018:1743

**Zaaknummer:** C/05/325253 / HA ZA 17-432

**Rechters:** N.W. Huijgen, D.M.I. de Waele en D.T. Boks

**Advocaten:** M.Ch. Kaaks en W. Heemskerk

**Wetsartikelen:** 3:305a lid 2 BW

## RECHTSPRAAK

***Stichting Union des Victimes de Déchets Toxiques d'Abidjan et Banlieues door rechtbank niet-ontvankelijk verklaard in collectieve personenschadeclaim jegens Trafigura en Trafigura Limited. Niet kan worden vastgesteld dat de betrokken achterban van de Stichting uiteindelijk voldoende baat zal hebben bij de collectieve actie van de Stichting indien het gevorderde wordt toegewezen.***

Trafigura is de in Amsterdam gevestigde holding van een internationaal concern dat gespecialiseerd is in de wereldwijde grondstoffenhandel en -logistiek. Het Trafigura-concern verzorgt de inkoop, de opslag, het mengen, het transport en de aflevering van energieproducten en grondstoffen. Trafigura Limited is een van de vennootschappen binnen het Trafigura-concern, gevestigd in Londen. Een door Trafigura gecharterd schip is aangemeerd in Amsterdam, heeft daar de aan boord gecreëerde afvalstoffen (de zogenoemde slops) ontladen en weer teruggepompt in de tanks aan boord van het schip, dat vervolgens nog diezelfde dag de haven van Amsterdam heeft verlaten, om uiteindelijk aan te meren in de haven van Abidjan (Ivoorkust). Daar zijn de slops overgedragen aan een lokaal afvalverwerkingsbedrijf, dat de slops illegaal heeft gestort op verschillende locaties in en rond Abidjan. Dit heeft geleid tot personenschadeclaims.

In en rond Abidjan zijn verschillende initiatieven ontplooid om krachten van slachtoffers te bundelen. Om voor de slachtoffers gezamenlijk (en eenvoudig) te kunnen procederen is op 27 juni 2011 een stichting naar Nederlands recht opgericht met de naam Stichting Union des Victimes de Déchets Toxiques d'Abidjan et Banlieues (hierna: de Stichting). De Stichting verzoekt in deze procedure primair dat de rechtbank voor recht verklaart dat Trafigura en/of Trafigura Limited naar Ivoriaans en/of Nederlands recht aansprakelijk is/zijn jegens personen die schade aan hun gezondheid en/of vermogen hebben geleden, lijden of zullen lijden, welke schade niet volledig is vergoed, doordat door toedoen, opdracht, onder verantwoordelijkheid, en/of door nalatigheid van Trafigura en/of Trafigura Limited van het schip Probo Koala afkomstige afvalstoffen vanaf 19 augustus 2006 zijn terechtgekomen in het milieu in en rond Abidjan (Ivoorkust). De Stichting voert hiertoe aan dat ofwel sprake is van

risicoaansprakelijkheid, ofwel van onrechtmatige daad van Trafigura en/of Trafigura Limited.

De rechtbank oordeelt dat de Nederlandse rechter bevoegd is van de vorderingen jegens Trafigura kennis te nemen. De rechtbank is echter met Trafigura c.s. van oordeel dat zij geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de door de Stichting tegen Trafigura Limited ingediende vorderingen. De rechtbank verklaart de Stichting niet-ontvankelijk in haar vorderingen. Ondanks alle maatregelen die de Stichting heeft getroffen, heeft de Stichting de zorgen die Trafigura heeft over de nauwe banden van de Stichting met derden (de Ivoriaanse vereniging UNAVDT-CI, de aan die vereniging verbonden 25 Ivoriaanse slachtofferorganisaties en hun presidenten/vertegenwoordigers) niet weggenomen. De rechtbank oordeelt dat niet kan worden vastgesteld dat de betrokken achterban van de Stichting uiteindelijk voldoende baat zal hebben bij de collectieve actie van de Stichting indien het gevorderde wordt toegewezen. In deze zaak zijn de belangen van de achterban van de Stichting in zoverre derhalve onvoldoende gewaarborgd. Niet alleen het bepaalde in artikel 3:305a lid 2 BW, maar ook de eisen van een goede procesorde brengen onder die omstandigheden mee dat de Stichting niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Van Trafigura kan immers ook niet worden verlangd dat zij verweer voert in een bodemprocedure (en kosten maakt) tegen een partij die niet in voldoende mate kan waarborgen dat zij het proces tot het einde toe goed kan begeleiden en met voldoende mate van zekerheid kan bewerkstelligen dat de door haar vertegenwoordigde slachtoffers daadwerkelijk baat zullen hebben bij de procedure.

---

**Instantie:** Rechtbank Amsterdam

**Datum uitspraak:** 18-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBAMS:2018:2476

**Zaaknummer:** C/13/603301 / HA ZA 16-219

**Rechters:** R.A. Dudok van Heel, M.M. Korsten-Krijnen en Q.R.M. Falger

**Advocaten:** B.P. Dekker en A. Knigge

**Wetsartikelen:** 3:305a lid 2 BW

## RECHTSPRAAK

***Geschil tussen buren, waarbij appellante stelt stelselmatig te worden getreiterd door geïntimeerde, op basis waarvan zij een bedrag van € 15.000 ter vergoeding van immateriële schade vordert wegens het veroorzaken van angst, ergernis en pijn. Appellante heeft 22 aan geïntimeerde verweten gedragingen onvoldoende onderbouwd. Enkele handelingen van geïntimeerde heeft appellante echter wel voldoende onderbouwd, maar (nog) niet bewezen; hof laat appellante toe tot het leveren van getuigenbewijs van haar stellingen.***

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 17-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:3563

**Zaaknummer:** 200.171.285/01

**Rechters:** H. de Hek, I.F. Clement en A. van Hees

**Advocaten:** I.M.C.A. Reinders-Folmer en J. Bouter

## RECHTSPRAAK

***Ziektekostenverzekeraar zoekt na mishandeling van verzekerde verhaal op dader. Overwegingen omtrent causaal verband tussen ziektekosten en mishandeling. Ziektekostenverzekeraar heeft naar het oordeel van het hof het causaal verband tussen de medische behandelingen en de mishandeling telkens voldoende onderbouwd. Bevestiging bestreden vonnis (vordering verzekeraar grotendeels toegewezen).***

Op een avond heeft een handgemeen plaatsgevonden tussen appellant en de heer B (hierna: B), waarbij appellant, die op dat moment klompen droeg, B heeft geschopt. B heeft door het handgemeen letsel opgelopen, te weten een beenwond, gekneusde ribben en een zwelling in de linkeronderarm. B heeft verschillende operaties moeten ondergaan. Ook heeft B een longontsteking en een gebroken arm opgelopen die het gevolg kunnen zijn geweest van vorengenoemde letsels. De medische kosten zijn vergoed door de zorgverzekeraar van B, Menzis. Menzis heeft in eerste aanleg gevorderd dat appellant de door Menzis gedragen medische kosten voor de behandelingen die B heeft moeten ondergaan als gevolg van de mishandeling, aan Menzis moet vergoeden. De kantonrechter heeft de vordering grotendeels toegewezen.

Het hof stelt bij de bespreking van de grieven voorop dat het debat in hoger beroep zich toespitst op de vraag of de door B ondergane medische behandelingen het gevolg zijn van de mishandeling van B door appellant. De stelplicht en de bewijslast ten aanzien van het causaal verband tussen de mishandeling en de medische behandelingen die B nadien heeft ondergaan, rusten op Menzis.

Allereerst betwist appellant dat de longontsteking van B het gevolg is van de mishandeling door appellant. B heeft immers ook een pre-existente ziekte. Het hof oordeelt dat Menzis het causaal verband tussen de mishandeling en de longontsteking voldoende heeft onderbouwd, nu uit een door Menzis overgelegde brief van de longarts blijkt dat bij iemand met gekneusde ribben sprake is van een verhoogde kans op een longontsteking en nu niet ter discussie staat dat B door de mishandeling gekneusde ribben heeft opgelopen en dat kort daarna een



longontsteking bij hem is ontstaan. Deze grief faalt dan ook, aldus het hof.

Ten tweede betwist appellant dat de gebroken arm van B het gevolg is geweest van de mishandeling. De rechtbank oordeelt dat Menzis haar stelling dat de fractuur bij de mishandeling is ontstaan, voldoende heeft onderbouwd. Met de stelling van appellant dat nu de breuk niet op de spoedeisende hulp, waar B na het handgemeen belandde, is ontdekt, het niet aannemelijk is dat toen al sprake was van een breuk, heeft appellant de stelling van Menzis naar het oordeel van het hof onvoldoende weersproken. Ook deze grief faalt.

Tot slot betwist appellant dat de artrose aan de linkerpols van B het gevolg is van de mishandeling door appellant. Menzis heeft verschillende stukken overgelegd waaruit onder andere blijkt dat een orthopeed stellig is over het causaal verband tussen de artrose en de mishandeling. Aldus heeft Menzis het causaal verband tussen de mishandeling en de artrose aan de pols voldoende onderbouwd. Appellant heeft de stellingen van Menzis slechts summier weersproken. Mitsdien faalt ook grief 3, aldus het hof. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 17-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:3604

**Zaaknummer:** 200.221.034/01

**Rechters:** H. de Hek, M.M.A. Wind en I.F. Clement

**Advocaten:** C.C.N. Cats en B.T.J.A. van Aalst

RECHTSPRAAK

***Opleidingsovereenkomst tussentijds opgezegd wegens fysieke klachten. Toepassing van Hoge Raad 17 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2775: bij de bepaling van de redelijke vergoeding wordt als uitgangspunt genomen de tijd die is verstreken tussen het moment waarop de cursus aanving en het moment waarop die namens de cursist is opgezegd.***

Partijen hebben een opleidingsovereenkomst gesloten voor een door appellante bij IMKO te volgen beroepsopleiding kapster voor de duur van één jaar. Nadat appellante met de opleiding was begonnen, heeft zij last gekregen van pijnklachten in haar onderrug, nek en schouder. Zij heeft de opleiding geannuleerd. IMKO heeft appellante laten weten dat zij het volledige cursusgeld alsnog moet betalen. Appellante is van mening dat zij de kosten niet hoeft te voldoen, omdat zij de opleiding wegens medische redenen niet kan afmaken.

IMKO heeft appellante gedagvaard en gevorderd appellante te veroordelen tot betaling van de openstaande factuurbedragen. De kantonrechter heeft de vordering toegewezen, nu de door appellante aangevoerde omstandigheden voor haar eigen rekening behoren te komen en niet kunnen worden aangemerkt als onvoorziene omstandigheden als bedoeld in artikel 6:258 BW. Appellante heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof stelt vast dat partijen het op zich erover eens zijn dat de vraag of en in hoeverre IMKO na de opzegging door appellante aanspraak kan maken op het cursusgeld, beantwoord moet worden aan de hand van artikel 7:411 BW (gewijzigde grondslag). Het hof merkt op dat partijen daarmee op één lijn zitten met hetgeen is beslist in de zaak Hoge Raad 17 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2775. Het beginsel van hoor en wederhoor brengt mee dat appellante in de gelegenheid moet worden gesteld ten volle te reageren op deze nieuwe grondslag en met name op de in dit verband door IMKO naar voren gebrachte gezichtspunten. Echter, eerst dient IMKO bij akte alle op haar vordering betrekking hebbende facturen over te leggen, zoals die worden opgesomd in de inleidende dagvaarding. Het hof verwijst daarom de zaak naar de rol.

Met het oog op een mogelijke schikking overweegt het hof dat in de zaak waarop het genoemde arrest betrekking had, is overwogen dat bij de bepaling van de redelijke vergoeding als uitgangspunt wordt genomen de tijd die is verstreken tussen het moment waarop de cursus aanving en het moment waarop die namens de cursist is opgezegd. Het argument van de cursist dat hij door zijn psychische gesteldheid slechts twee en een halve maand daadwerkelijk gebruik heeft kunnen maken van de diensten van het opleidingsinstituut vormde voor het Hof Den Haag geen aanleiding om anders te oordelen. Het komt de rechtbank voorshands juist voor dat ook in de onderhavige zaak dit uitgangspunt wordt gevolgd. Het hof geeft partijen in overweging aan de hand van dit uitgangspunt een regeling te onderzoeken.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 17-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:3562

**Zaaknummer:** 200.169.516/01

**Rechters:** L. Janse, O.E. Mulder en J. Smit

**Advocaten:** E.A.C. Nijhof-Top en R.J. Hoogeveen

## RECHTSPRAAK

***Staat handelt niet onrechtmatig jegens eiser door hem niet in vrijheid te stellen na een derde van zijn straf uitgezeten te hebben, zoals, naar eiser stelt, in België, waar eiser veroordeeld is tot de gevangenisstraf, wel het geval zou zijn. Niet met voldoende mate van waarschijnlijkheid staat vast dat gedaagde in België na het uitzitten van een derde van zijn straf voorwaardelijk in vrijheid zou zijn gesteld.***

Eiser heeft de Nederlandse nationaliteit en is in België veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Op eigen verzoek is hij overgebracht naar Nederland. Eiser heeft de Staat verzocht hem in vrijheid te stellen, aangezien hij in België voor vervroegde invrijheidstelling in aanmerking zou zijn gekomen. Dit verzoek is door de minister afgewezen.

Eiser vordert primair de Staat te bevelen om hem in vrijheid te stellen en te houden en tevens de Staat te veroordelen tot betaling van een voorschot op schadevergoeding aan eiser van € 80 per dag dat de detentie voortduurt. Eiser stelt hiertoe dat de Staat jegens hem onrechtmatig handelt door hem gedetineerd te houden. In de kern komt het betoog van eiser erop neer dat de Staat ten onrechte heeft geweigerd om de Belgische voorwaardelijke invrijheidstellingregeling (v.i.-regeling) op hem toe te passen.

De rechtbank overweegt als volgt. Op de overdracht van de tenuitvoerlegging van strafvonnissen binnen de Europese Unie is het Kaderbesluit van toepassing, dat in Nederland met de Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (WETS) is geïmplementeerd. De rechtbank hanteert artikel 17 Kaderbesluit en artikel 15 Sr als wettelijk kader. De rechtbank overweegt dat voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering geen automatisme is in België en dat de toekenning daarvan is voorbehouden aan de Belgische strafrechtbank, waarbij wordt getoetst aan diverse persoons- en dossiergebonden voorwaarden. Het is niet aan de Staat om zelf inhoudelijk te toetsen of aan de betreffende voorwaarden is voldaan. Dit leidt tot de conclusie dat niet met voldoende mate van waarschijnlijkheid vaststaat dat eiser na een derde van het uitzitten van zijn straf zou zijn vrijgesteld op grond van de Belgische regeling inzake verwijdering van buitenlandse gedetineerden. Ook ten aanzien van de Belgische v.i.-regeling

geldt dat voorwaardelijke invrijheidstelling na het ondergaan van een derde deel van de straf geen automatisme is, maar dat de strafrechtbank op basis van de concrete omstandigheden van het individuele geval beslist of daarvoor aanleiding bestaat. Dit alles leidt de rechtbank tot de conclusie dat niet kan worden gezegd dat de Staat onrechtmatig jegens eiser handelt door zijn detentie voort te zetten. Het gevorderde voorschot op schadevergoeding komt niet voor toewijzing in aanmerking.

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 11-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2018:4410

**Zaaknummer:** C/09/548470 KG ZA 18-181

**Rechters:** M.E. Groeneveld-Stubbe

**Advocaten:** K. Spee en M.M. van Asperen

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Verdachte heeft dodelijk ongeluk veroorzaakt, door ondanks vermoeidheid cruisecontrol van auto in te schakelen op 130 km/uur en zodoende een botsing te veroorzaken, waarbij 58-jarige slachtoffer om het leven is gekomen. Weduwe van slachtoffer benadeelde partij in strafproces. Toewijzing vordering met betrekking tot begrafeniskosten. Niet-ontvankelijk voor zover vordering ziet op gederfd levensonderhoud en dagwaarde van de auto van slachtoffer.***

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 13-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2018:1473

**Zaaknummer:** 16/659754-17 (P)

**Rechters:** R.B. Eigeman, R. Veldhuisen en V.M.A. Sinnige

**Advocaten:** C. Grijsen en M. Raaijmakers

**Wetsartikelen:** 6 WvW 1994

## RECHTSPRAAK

***Verkeersongeval in Aruba. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of gedaagde het verkeersongeval heeft veroorzaakt en of hij onder invloed van alcohol was toen het ongeval plaatsvond (in welk geval de verzekeraar volgens de polisvoorwaarden niet hoeft uit te keren). Gedaagde heeft onvoldoende gemotiveerd betwist dat hij de veroorzaker is geweest. Wel voldoende gemotiveerd betwist dat hij alcohol genuttigd had. Verzekeraar wordt op dit punt toegelaten tot bewijslevering.***

---

**Instantie:** Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

**Datum uitspraak:** 11-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:OGEAA:2018:206

**Zaaknummer:** A.R. 1418 van 2017 / AUA201701402

**Rechters:** M.E.B. de Haseth

**Advocaten:** Z.N.J. Laclé en M.O. Lopez

## RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor doodslag door slachtoffer met een groot mes te hebben gestoken, onder andere in borst en rug, ten gevolge waarvan slachtoffer is overleden. Volledige toewijzing shockschadevergoeding (€ 35.000) aan dochter van slachtoffer. Zij heeft gezien hoe haar vader, met wie zij een goede band had, met een mes werd aangevallen en heeft naast hem op straat gezeten terwijl hij stierf. Ze lijdt aan PTSS en kampt met slaapproblemen en andere ernstige psychische klachten.***

Veroordeling voor doodslag door slachtoffer met een groot mes te hebben gestoken, onder andere in borst en rug, ten gevolge waarvan slachtoffer is overleden. Volledige toewijzing shockschadevergoeding (€ 35.000) aan dochter van slachtoffer. Zij heeft gezien hoe haar vader, met wie zij een goede band had, met een mes werd aangevallen en heeft naast hem op straat gezeten terwijl hij stierf. Ze lijdt aan PTSS en kampt met slaapproblemen en andere ernstige psychische klachten. Vast is komen te staan dat de benadeelde partij, zoals zij heeft gesteld en onderbouwd, als gevolg van het bewezenverklaarde handelen van de verdachte rechtstreeks immateriële schade in de vorm van shockschade heeft geleden. Daarbij is van belang dat van de zijde van de verdachte op zichzelf niet gemotiveerd is betwist dat door de benadeelde partij ten gevolge van het bewezen geachte feit dergelijke schade is geleden.

Anders dan de raadsman is het hof van oordeel dat begroting van de shockschade geen onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Het hof heeft de omvang van de shockschade op grond van artikel 6:106 BW naar billijkheid geschat op € 35.000, waarbij in het bijzonder is gelet op de omstandigheden dat:

- de benadeelde partij op 13-jarige leeftijd heeft moeten zien hoe haar vader, met wie zij een goede band had, met een mes werd aangevallen en zij vervolgens naast haar bloedende/stervende vader op straat heeft gezeten;
- aannemelijk is dat dit bij de benadeelde partij een hevige schok heeft teweeggebracht, mede getuige het feit dat zij met een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) is gediagnosticeerd,



waarvoor zij zich langdurig onder psychologische behandeling heeft moeten stellen en zich recentelijk opnieuw tot hulpverlenende instanties heeft moeten wenden, omdat haar klachten weer waren verergerd; en

- de benadeelde partij nog altijd kampt met slaapproblemen, nachtmerries en (andere) ernstige psychische klachten.

Verder heeft het hof gelet op de vergoedingen voor shockschade die in vergelijkbare gevallen door rechters is toegekend. Voor zover de vordering strekt tot vergoeding van affectieschade moet deze worden afgewezen, nu bij de huidige stand van het recht geen ruimte bestaat voor toekenning van dergelijke schade. Om te bevorderen dat de schade door de verdachte wordt vergoed, heeft het hof de maatregel van artikel 36f Sr (schadevergoedingsmaatregel) opgelegd.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 05-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2018:1135

**Zaaknummer:** 23-003859-16

**Rechters:** J.J.I. de Jong, A.M. van Woensel en R. Kuiper

**Wetsartikelen:** 287 Sr

## RECHTSPRAAK

### ***Geen schadevergoeding vanwege onrechtmatig genomen besluit (met betrekking tot re-integratie, verlagen bijstand en onder andere gevorderde verhuiskosten en immateriële schadevergoeding).***

Vordering tot vergoeding materiële (verhuiskosten, vertragingsschade) en immateriële schade (psychische klachten). Het college heeft de bijstand van appellant in de periode van 2006 tot 2011 diverse malen ten onrechte verlaagd. Appellant kan niet worden verweten dat hij niet deelnam aan het (re-integratie)traject. Het college heeft naar het oordeel van de Raad bij de keuze voor het re-integratietraject onvoldoende rekening gehouden met de beperkingen van appellant. Ook heeft het college zich niet op de hoogte gesteld van de concrete aard van het werk dat appellant in het kader van het aangeboden traject zou moeten verrichten en de omstandigheden waaronder dat zou moeten gebeuren. De vorderingen tot schadevergoeding worden wel afgewezen. De immateriële schadevordering is verjaard, de vertragingsschade is niet toe te rekenen aan het college en het causaal verband tussen de onrechtmatige besluiten van het college en de verhuiskosten ontbreekt.

---

**Instantie:** Centrale Raad van Beroep

**Datum uitspraak:** 03-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:CRVB:2018:985

**Zaaknummer:** 16/5295 WWB

**Rechters:** P.W. van Straalen, J.N.A. Bootsma en M. Schoneveld

**Advocaten:** N.H. Wichard

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor woningoverval, waarbij jegens 77-jarige slachtoffer geweld en bedreiging met geweld is gebruikt en waarbij slachtoffer letsel heeft opgelopen. Gevorderde bedrag ter vergoeding immateriële schade volledig toegewezen: € 12.000.***

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Nederland

**Datum uitspraak:** 30-03-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBNNE:2018:1331

**Zaaknummer:** 18/730118-17

**Rechters:** M. Brinksma, M.B. de Wit en H.G. Punt

**Advocaten:** H.M. Terpstra

**Wetsartikelen:** 312 Sr

## RECHTSPRAAK

### ***Terechte beëindiging Ziektewetuitkering na voldoende zorgvuldig medisch onderzoek.***

Appellant was werkzaam als badmeester voor 36 uur per week. Zijn dienstverband is op 1 februari 2013 geëindigd. Appellant heeft zich op 1 mei 2015 ziek gemeld met lichamelijke en psychische klachten. Op dat moment ontving hij een uitkering op grond van de Werkloosheidswet. Het UWV heeft appellant in aanmerking gebracht voor ziekengeld op grond van de Ziektewet (ZW). Naar aanleiding van een rapport van de verzekeringsarts van het UWV wordt de Ziektewetuitkering na enkele maanden beëindigd. Appellant gaat in bezwaar en beroep omdat zijn klachten juist zijn toegenomen. Hierop heeft de verzekeringsarts gereageerd dat de toename van de klachten is gelegen in een auto-ongeluk dat na de datum in geding (januari 2016) heeft plaatsgevonden. Ook stelt appellant dat het oppakken van werk zijn klachten heeft doen toenemen, maar hierbij is een andere functie dan de functie van badmeester als uitgangspunt genomen. Volgens de Raad is sprake van voldoende zorgvuldig medisch onderzoek. Door de verzekeringsarts gemotiveerd uiteengezet dat het werk in de functie van badmeester de belastbaarheid van appellant niet overschrijdt. Het is psychisch niet te stresserend voor appellant en er zijn geen aanwijzingen dat de impulsregulatie gestoord is.

---

**Instantie:** Centrale Raad van Beroep

**Datum uitspraak:** 29-03-2018

**ECLI:** ECLI:NL:CRVB:2018:929

**Zaaknummer:** 16/7162 ZW

**Rechters:** I.M.J. Hilhorst-Hagen

**Advocaten:** H. Folkers en K. Bolier

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor diefstal. Artikel 6:106 BW voorziet niet in immateriële schadevergoeding wegens gewiste bestanden na diefstal van een telefoon.***

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 01-03-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2018:3005

**Zaaknummer:** 10/017394-18 / 99/000094-25

**Rechters:** P. van Dijken, J. Fransen en F. van Laanen

**Advocaten:** S. Urcun

**Wetsartikelen:** 310 Sr

## RECHTSPRAAK

***Beschikking op klacht artikel 41a lid 5 Wet Bopz voor wat betreft dwangmedicatie. Klacht deels gegrond verklaard voor bepaalde periode, namelijk die waarin nog geen sprake was van een behandelplan, terwijl toch het besluit tot dwangmedicatie werd genomen. Klacht ongegrond verklaard voor resterende periode, nu sindsdien sprake is van een behandelplan.***

Betrokkene verblijft gedwongen binnen het psychiatrisch ziekenhuis GGZ Oost Brabant. Aan betrokkene is een mededeling als bedoeld in artikel 40a Wet Bopz overhandigd, waarin de beslissing van de behandelaar tot toediening onder dwang van het antipsychoticum Haloperidol, werd meegedeeld. Na tevergeefs een klacht ingediend te hebben bij de klachtencommissie heeft betrokkene onder dwang de genoemde medicatie toegediend gekregen.

Betrokkene verzoekt de rechtbank te beslissen op de klacht, gericht tegen de beslissing van haar behandelaar tot het onder dwang toedienen van het antipsychoticum Haloperidol. Betrokkene vraagt in haar verzoek om gegrondverklaring van de klacht. Betrokkene vraagt tevens om een *second opinion* met betrekking tot de gestelde stoornis en is ten slotte van mening dat het toepassen van dwangbehandeling in strijd is met haar zelfbeschikkingsrecht en haar lichamelijke integriteit.

De rechtbank wijst het verzoek om een *second opinion* af en oordeelt tevens op grond van deskundigenoordelen dat er bij betrokkene wel degelijk sprake is van een geestesstoornis. Dat betrokkene zelf ontkent dat er bij haar sprake is van een geestesstoornis maakt dit oordeel niet anders.

Ten aanzien van de stelling van betrokkene dat dwangmedicatie inbreuk maakt op haar lichamelijke integriteit en haar recht op zelfbeschikking, overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op de beschikkingen van de Hoge Raad van 16 maart 2007 (Bj 2007, 14) en 10 juli 2009 (Bj 2009, 35) dient de rechtbank in volle omvang te beslissen of, beoordeeld naar de op de datum beslissing tot dwangmedicatie, naar de op de datum waarop *de facto* de

dwangmedicatie voor het eerst is toegediend, alsmede naar de thans geldende omstandigheden (omdat de inmiddels toegediende dwangmedicatie volgens de behandelaar moet worden gecontinueerd), voldaan werd, en thans wordt, aan het bepaalde in artikel 38c lid 1 sub a Wet Bopz, terwijl eveneens beoordeeld moet worden of op die data werd c.q. wordt voldaan aan de beginselen van zorgvuldigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid.

Naar het oordeel van de rechtbank is aan die strenge vereisten voldaan vanaf het moment dat een behandelingsplan voor betrokkene was opgesteld. Dat was nog niet het geval op de datum waarop de beslissing tot dwangmedicatie werd genomen. Gelet op het bepaalde in artikel 38b Wet Bopz is aldus de beslissing tot dwangmedicatie toentertijd in strijd met de wet genomen, om welke reden de klacht van betrokkene tegen die beslissing gegrond wordt verklaard. Vanaf de datum waarop voor het eerst daadwerkelijk dwangmedicatie aan betrokkene is toegediend, werd wel voldaan aan alle wettelijke en buitenwettelijke vereisten voor dwangbehandeling. In zoverre verklaart de rechtbank de klacht ongegrond.

---

**Instantie:** Rechtbank Oost-Brabant

**Datum uitspraak:** 09-02-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBOBR:2018:1605

**Zaaknummer:** C/01/329838 / FA RK 18-225

**Rechters:** J.M. van Luyck

**Advocaten:** L.H.M. Zonnenberg

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel met minderjarige slachtoffers door de meisjes huisvesting te bieden en hen te laten werken in de prostitutie om vervolgens van de inkomsten te profiteren. Een slachtoffer voegt zich als benadeelde partij in het strafproces. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding van € 10.000.***

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 01-02-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2018:2832

**Zaaknummer:** 10/750036-17

**Rechters:** F. Aukema-Hartog, A.A.J. de Nijs en M. Jeltjes

**Advocaten:** H.J. Andel

**Wetsartikelen:** 273f Sr



## RECHTSPRAAK

***Hoge Raad geeft in zaak waarin vader ‘shaken baby-syndroom’ bij zijn zoontje heeft veroorzaakt, oordeel over de betekenis van de opzetclausule die is opgenomen in het Standaardpolismodel AVP 2000. Voor toepassing van de opzetclausule bij een schadevoorval is uitgangspunt dat sprake moet zijn van een (civielrechtelijk) opzettelijke en wederrechtelijke gedraging van de verzekerde die objectief gezien gericht is op het doen ontstaan van letsel of zaakschade, en waarbij het in feite toegebrachte letsel of de zaakschade naar objectieve maatstaven als een te verwachten of normaal gevolg van de desbetreffende gedraging kan worden aangemerkt. Betekenis AVP in maatschappelijk verkeer: dader- en slachtofferbescherming. Wel ruimte voor maatwerk. In casu geen grond voor toepassing opzetclausule, nu vader sterk verminderd toerekeningsvatbaar was.***

Een vader heeft zijn zoontje meermalen met kracht door elkaar geschud, waardoor de baby hersenletsel heeft opgelopen dat past bij een ‘shaken baby-syndroom’. Ten tijde van dit voorval was de vader AVP-verzekerd bij Reaal. In de polisvoorwaarden voor deze verzekering is een opzetclausule opgenomen. In het kader van een tegen hem met betrekking tot dit voorval lopende strafzaak is de vader sterk verminderd toerekeningsvatbaar geoordeeld. De moeder van de baby heeft, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar zoontje, Reaal aansprakelijk gesteld. Reaal beroept zich op de opzetclausule. De rechtbank heeft het beroep van Reaal op de opzetclausule verworpen en de vorderingen van de moeder toegewezen. Op het daartegen door Reaal ingestelde hoger beroep heeft het hof het tussen de moeder en Reaal gewezen vonnis bekrachtigd, en voorts Reaal veroordeeld tot betaling aan de moeder van een voorschot van € 20.000. Reaal heeft cassatie ingesteld.

De Hoge Raad overweegt dat de onderhavige opzetclausule gelijkkluidend is aan de opzetclausule die is opgenomen in het Standaardpolismodel AVP 2000, opgesteld door het

Verbond van Verzekeraars. Nu deze clause in een groot aantal AVP-polissen voorkomt en van groot belang is bij de afwikkeling van schadevoorvallen, en nu over de strekking daarvan zowel in de feitenrechtspraak als in de literatuur uiteenlopend wordt geoordeeld, ziet de Hoge Raad aanleiding om, met het oog op de rechtseenheid, daarover het een en ander te overwegen, en wel als volgt. Bij de uitleg van de opzetclause dient te worden betrokken de door het Verbond van Verzekeraars gegeven openbare toelichting op de clause. Op basis van die toelichting oordeelt de Hoge Raad dat voor toepassing van de opzetclause bij een schadeval uitgangspunt is dat sprake moet zijn van een (civielrechtelijk) opzettelijke en wederrechtelijke gedraging van de verzekerde die objectief gezien gericht is op het doen ontstaan van letsel of zaakschade, en waarbij het in feite toegebrachte letsel of de zaakschade naar objectieve maatstaven als een te verwachten of normaal gevolg van de desbetreffende gedraging kan worden aangemerkt.

De Hoge Raad overweegt met betrekking tot de betekenis van de AVP in het maatschappelijk verkeer nog dat bij de AVP de dader- en slachtofferbescherming een belangrijke rol speelt, maar dat deze blijkens de toelichting niet zo ver gaat dat daardoor ook de schadelijke gevolgen van crimineel gedrag worden gedekt.

De Hoge Raad oordeelt dat wel ruimte is voor maatwerk. In het licht van de betekenis die de AVP blijkens de toelichting in het maatschappelijk verkeer heeft (dader- en slachtofferbescherming, behoudens crimineel gedrag), bestaat namelijk ruimte om de opzetclause zodanig toe te passen dat redelijke en maatschappelijk aanvaardbare resultaten worden bereikt. Dat dit door de verzekeraars ook beoogd is, blijkt op diverse plaatsen in de toelichting. De Hoge Raad oordeelt dat in dit bijzondere geval geen grond bestaat voor toepassing van de opzetclause, onder meer omdat de vader sterk verminderd toerekeningsvatbaar was en met het schudden alleen maar wilde dat de baby ophield met huilen. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 13-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2018:601

**Zaaknummer:** 16/04480

**Rechters:** C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, T.H. den Tanja-van Broek en C.E. du Perron

**Advocaten:** K. Teuben

## RECHTSPRAAK

***Arubaanse cassatiezaak. Verdachte gedood door kogels van arrestatieteam. Echtgenote en kinderen vorderen schadevergoeding van het Land; niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat rechtsgang bij strafrechter openstaat. Hoge Raad: sprake van strafvorderlijke dwangmiddelen (artikel 178 SvA). Redelijke wetstoepassing brengt mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, dus strafrechtelijke rechtsgang nog open.***

Het slachtoffer is in Aruba gedood door kogels die afkomstig waren uit het dienstpistool (of de dienstpistolen) van één of meer leden van het arrestatieteam van het Korps Politie Aruba. In de onderhavige procedure hebben de nabestaanden (kinderen en echtgenote van het slachtoffer) zich gewend tot het Gerecht in eerste aanleg van Aruba. Zij hebben gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat het Land vanwege voormeld optreden door agenten van het Korps Politie Aruba onrechtmatig heeft gehandeld jegens het slachtoffer en deswege aansprakelijk is en dat het Land veroordeeld wordt om aan hen alle materiële en immateriële schade als gevolg van het overlijden van het slachtoffer door het schietincident te vergoeden. Het Gerecht in eerste aanleg van Aruba heeft de vorderingen toegewezen. Het hof heeft het vonnis van het gerecht vernietigd en de nabestaanden in hun vordering niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het hof overwogen dat schade in de zin van artikel 6:108 BW geldt als schade bedoeld in artikel 178 Wetboek van Strafvordering van Aruba (hierna: SvA). De schoten die het slachtoffer hebben gedood, zijn afgevuurd in het kader van strafvorderlijke dwangmiddelen in de zin van artikel 178 SvA. Het hof heeft artikel 179 lid 1 SvA in verbinding met artikel 1:144 Wetboek van Strafrecht van Aruba (hierna: SrA) aldus uitgelegd, dat in elk geval gedurende drie maanden vanaf het tijdstip van overlijden van het slachtoffer de rechtsgang van artikel 178 SvA (voor de nabestaanden) heeft opengestaan.

De nabestaanden hebben cassatie ingesteld. Onderdeel I.1 van het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans niet begrijpelijk heeft geoordeeld dat in het onderhavige geval sprake was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel. De Hoge Raad oordeelt dat het

onderdeel faalt. Hiertoe overweegt de Hoge Raad dat het hof heeft geoordeeld dat het optreden van de politiefunctionarissen geschiedde ter uitvoering van een rechtshulpverzoek en dat daarbij sprake was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel, te weten de aanhouding van de inzittenden (waaronder slachtoffer) van een auto in verband met een voorgenomen drugstransactie. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, aldus de Hoge Raad.

De onderdelen I.2 tot en met I.4 hebben betrekking op de (aanvang van de) in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. De Hoge Raad oordeelt als volgt. Noch uit de tekst van de wet – die voor de aanvang van deze termijn aanknoopt bij het moment van de beëindiging van de zaak of de beslissing dat geen of geen verdere vervolging zal worden ingesteld – noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever heeft beoogd dat ook andere gelaedeerden dan de bij de zaak waarin het strafvorderlijk dwangmiddel is toegepast betrokken personen, gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. Mede gelet op het uit artikel 182 SvA voortvloeiende gevolg dat gelaedeerde derden, na het verstrijken van deze – relatief korte, in sommige gevallen zonder dat zij daarmee bekend kunnen zijn reeds lopende – termijn hun aanspraak op schadevergoeding ook niet meer langs andere weg geldend kunnen maken, brengt een redelijke wetstoepassing mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, en dat zij mitsdien hun aanspraken uit hoofde van Titel XXII van Boek 3 SvA geldend kunnen maken zolang deze niet naar burgerlijk recht zijn verjaard. Gelet op dit een en ander behoeven de onderdelen geen (nadere) bespreking. De Hoge Raad verworpt het beroep.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 13-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2018:600

**Zaaknummer:** 16/03707

**Rechters:** W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

**Advocaten:** S. Kousedghi

**Wetsartikelen:** 178 SvA en 179 SvA

## RECHTSPRAAK

***Arubaanse cassatiezaak. Verdachte gedood door kogels van arrestatieteam. Minderjarig kind vordert schadevergoeding van het Land; niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat rechtsgang bij strafrechter openstaat. Hoge Raad: sprake van strafvorderlijke dwangmiddelen (artikel 178 SvA). Redelijke wetstoepassing brengt mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, dus strafrechtelijke rechtsgang nog open.***

Het slachtoffer is in Aruba gedood door kogels die afkomstig waren uit het dienstpistool (of de dienstpistolen) van één of meer leden van het arrestatieteam van het Korps Politie Aruba. In de onderhavige procedure heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon (tevens de zoon van het slachtoffer), zich gewend tot het Gerecht in eerste aanleg van Aruba. Zij heeft gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat het Land vanwege voormeld optreden door agenten van het Korps Politie Aruba onrechtmatig heeft gehandeld jegens het slachtoffer en deswege aansprakelijk is en dat het Land veroordeeld wordt om aan hen alle materiële en immateriële schade als gevolg van het overlijden van het slachtoffer door het schietincident te vergoeden. Het Gerecht in eerste aanleg van Aruba heeft de vorderingen toegewezen. Het hof heeft het vonnis van het gerecht vernietigd en de nabestaande in de vordering niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het hof overwogen dat schade in de zin van artikel 6:108 BW geldt als schade bedoeld in artikel 178 Wetboek van Strafvordering van Aruba (hierna: SvA). De schoten die het slachtoffer hebben gedood, zijn afgevuurd in het kader van strafvorderlijke dwangmiddelen in de zin van artikel 178 SvA. Het hof heeft artikel 179 lid 1 SvA in verbinding met artikel 1:144 Wetboek van Strafrecht van Aruba (hierna: SrA) aldus uitgelegd, dat in elk geval gedurende drie maanden vanaf het tijdstip van overlijden van het slachtoffer de rechtsgang van artikel 178 SvA (voor de nabestaanden) heeft opengestaan.

De nabestaanden hebben cassatie ingesteld. Onderdeel I.1 van het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans niet begrijpelijk heeft geoordeeld dat in het onderhavige geval sprake

was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel. De Hoge Raad oordeelt dat het onderdeel faalt. Hiertoe overweegt de Hoge Raad dat het hof heeft geoordeeld dat het optreden van de politiefunctionarissen geschiedde ter uitvoering van een rechtshulpverzoek en dat daarbij sprake was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel, te weten de aanhouding van de inzittenden (waaronder slachtoffer) van een auto in verband met een voorgenomen drugstransactie. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, aldus de Hoge Raad.

De onderdelen I.2 tot en met I.4 hebben betrekking op de (aanvang van de) in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. De Hoge Raad oordeelt als volgt. Noch uit de tekst van de wet – die voor de aanvang van deze termijn aanknoopt bij het moment van de beëindiging van de zaak of de beslissing dat geen of geen verdere vervolging zal worden ingesteld – noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever heeft beoogd dat ook andere gelaedeerden dan de bij de zaak waarin het strafvorderlijk dwangmiddel is toegepast betrokken personen, gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. Mede gelet op het uit artikel 182 SvA voortvloeiende gevolg dat gelaedeerde derden, na het verstrijken van deze – relatief korte, in sommige gevallen zonder dat zij daarmee bekend kunnen zijn reeds lopende – termijn hun aanspraak op schadevergoeding ook niet meer langs andere weg geldend kunnen maken, brengt een redelijke wetstoepassing mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, en dat zij mitsdien hun aanspraken uit hoofde van Titel XXII van Boek 3 SvA geldend kunnen maken zolang deze niet naar burgerlijk recht zijn verjaard. Gelet op dit een en ander behoeven de onderdelen geen (nadere) bespreking. De Hoge Raad verwierpt het beroep.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 13-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2018:602

**Zaaknummer:** 16/05207

**Rechters:** W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

**Advocaten:** S. Kousedghi

**Wetsartikelen:** 178 SvA en 179 SvA

## RECHTSPRAAK

***Arubaanse cassatiezaak. Verdachte gedood door kogels van arrestatieteam. Echtgenote en kinderen vorderen schadevergoeding van het Land; niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat rechtsgang bij strafrechter openstaat. Hoge Raad: sprake van strafvorderlijke dwangmiddelen (art. 178 SvA). Redelijke wetstoepassing brengt mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, dus strafrechtelijke rechtsgang nog open.***

Het slachtoffer is in Aruba gedood door kogels die afkomstig waren uit het dienstpistool (of de dienstpistolen) van één of meer leden van het arrestatieteam van het Korps Politie Aruba. In de onderhavige procedure hebben de nabestaanden (kinderen en echtgenote van het slachtoffer) zich gewend tot het Gerecht in eerste aanleg van Aruba. Zij hebben gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat het Land vanwege voormeld optreden door agenten van het Korps Politie Aruba onrechtmatig heeft gehandeld jegens het slachtoffer en deswege aansprakelijk is en dat het Land veroordeeld wordt om aan hen alle materiële en immateriële schade als gevolg van het overlijden van het slachtoffer door het schietincident te vergoeden. Het Gerecht in eerste aanleg van Aruba heeft de vorderingen toegewezen. Het hof heeft het vonnis van het gerecht vernietigd en de nabestaanden in hun vordering niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het hof overwogen dat schade in de zin van artikel 6:108 BW geldt als schade bedoeld in artikel 178 Wetboek van Strafvordering van Aruba (hierna: SvA). De schoten die het slachtoffer hebben gedood, zijn afgevuurd in het kader van strafvorderlijke dwangmiddelen in de zin van artikel 178 SvA. Het hof heeft artikel 179 lid 1 SvA in verbinding met artikel 1:144 Wetboek van Strafrecht van Aruba (hierna: SrA) aldus uitgelegd, dat in elk geval gedurende drie maanden vanaf het tijdstip van overlijden van het slachtoffer de rechtsgang van artikel 178 SvA (voor de nabestaanden) heeft opengestaan.

De nabestaanden hebben cassatie ingesteld. Onderdeel I.1 van het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans niet begrijpelijk heeft geoordeeld dat in het onderhavige geval sprake was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel. De Hoge Raad oordeelt dat het

onderdeel faalt. Hiertoe overweegt de Hoge Raad dat het hof heeft geoordeeld dat het optreden van de politiefunctionarissen geschiedde ter uitvoering van een rechtshulpverzoek en dat daarbij sprake was van toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel, te weten de aanhouding van de inzittenden (waaronder slachtoffer) van een auto in verband met een voorgenomen drugstransactie. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, aldus de Hoge Raad.

De onderdelen I.2 tot en met I.4 hebben betrekking op de (aanvang van de) in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. De Hoge Raad oordeelt als volgt. Noch uit de tekst van de wet – die voor de aanvang van deze termijn aanknoopt bij het moment van de beëindiging van de zaak of de beslissing dat geen of geen verdere vervolging zal worden ingesteld – noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever heeft beoogd dat ook andere gelaedeerden dan de bij de zaak waarin het strafvorderlijk dwangmiddel is toegepast betrokken personen, gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden. Mede gelet op het uit artikel 182 SvA voortvloeiende gevolg dat gelaedeerde derden, na het verstrijken van deze – relatief korte, in sommige gevallen zonder dat zij daarmee bekend kunnen zijn reeds lopende – termijn hun aanspraak op schadevergoeding ook niet meer langs andere weg geldend kunnen maken, brengt een redelijke wetstoepassing mee dat gelaedeerde derden niet gebonden zijn aan de in artikel 179 lid 1 SvA bedoelde termijn van drie maanden, en dat zij mitsdien hun aanspraken uit hoofde van Titel XXII van Boek 3 SvA geldend kunnen maken zolang deze niet naar burgerlijk recht zijn verjaard. Gelet op dit een en ander behoeven de onderdelen geen (nadere) bespreking. De Hoge Raad verworpt het beroep.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 13-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2018:599

**Zaaknummer:** 16/05208

**Rechters:** W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

**Advocaten:** S. Kousedghi

**Wetsartikelen:** 178 SvA en 179 SvA



RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling wegens onder andere openlijk geweld tegen een persoon, met zwaar schouderletsel bij slachtoffer tot gevolg. Groepsaansprakelijkheid ten opzichte van slachtoffer, aan wie schadevergoeding van € 3.316,73 (waarvan € 1.600 ter vergoeding van immateriële schade) wordt toegewezen. Overwegingen met betrekking tot doel artikel 6:166 BW (groepsaansprakelijkheid). Hoofdelijke aansprakelijkheid verdachte en mededader.***

---

**Instantie:** Rechtbank Limburg

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBLIM:2018:3426

**Zaaknummer:** 03/700274-16

**Rechters:** A. Snijders, M.C.A.E. van Binnebeke en M.B. Bax

**Advocaten:** G.L.P. Biesmans en D.S.G. Lie

**Wetsartikelen:** 141 Sr en 6:166 BW

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling wegens openlijk geweld tegen een persoon, ten gevolge waarvan het slachtoffer zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen. Door slachtoffer gevorderde immateriële schadevergoeding volledig (€ 1.600) toegewezen. Schouderletsel is kort na de mishandeling vastgesteld. Daarmee is de causaliteit gegeven; hieraan doet niet af dat de benadeelde later nog eens op zijn schouder is gevallen, waardoor zijn revalidatie mogelijk is vertraagd. Artikel 6:99 BW (hoofdelijkheid).***

---

**Instantie:** Rechtbank Limburg

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBLIM:2018:3403

**Zaaknummer:** 03/866325-16 en 03/700333-15 (vtvv)

**Rechters:** M.B. Bax, M.C.A.E. van Binnebeke en A. Snijders

**Advocaten:** B.H.M. Nijsten en D.S.G. Lie

**Wetsartikelen:** 141 Sr en 6:99 BW

## RECHTSPRAAK

***Schadevergoeding na mishandeling. Causaal verband tussen verlies verdienvermogen en mishandeling onvoldoende onderbouwd. Wel moet smartengeldvordering volledig worden toegewezen, ook indien ervan moet worden uitgegaan dat de psychische klachten van appellant zouden zijn weggenomen of zijn verminderd indien hij de psychologische behandeling niet zou hebben afgebroken. Geen schending schadebeperkingsplicht.***

Appellant is mishandeld door geïntimeerden, als gevolg waarvan hij een fractuur van het rechterjukbeen en van de bodem van de rechteroogkas heeft opgelopen en bij hem PTSS is vastgesteld. Appellant heeft in eerste aanleg gevorderd voor recht te verklaren dat geïntimeerden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door hem geleden en nog te lijden schade als gevolg van de mishandeling en hen te veroordelen tot betaling aan hem van onder andere een voorschot op de schadevergoeding, bestaande uit overige schade, verlies verdienvermogen en nog niet vergoed smartengeld. Aan de vordering betreffende het verlies verdienvermogen heeft appellant ten grondslag gelegd dat hij vanwege de mishandeling een hem aangeboden baan als eerste monteur bij Broekhuis heeft moeten weigeren en dat hij nadien geen vast werk heeft gevonden. De rechtbank heeft ten aanzien van het verlies verdienvermogen geoordeeld dat er onvoldoende causaal verband bestaat tussen de mishandeling en het gestelde verlies verdienvermogen. De rechtbank achtte de vordering tot vergoeding van immateriële schade toewijsbaar tot een bedrag van € 1.425.

De door appellant ingediende grieven richten zich tegen het oordeel van de rechtbank over het verlies verdienvermogen, alsmede tegen het oordeel over het smartengeld en over de kosten fysiotherapie. Het hof ziet zich voor de vraag gesteld of sprake is van causaal verband tussen het vertrek van appellant bij Broekhuis en (het letsel als gevolg van) de mishandeling. Het hof oordeelt dat de omstandigheden van het geval er niet op wijzen dat appellant vanwege de door hem ondervonden (psychische) klachten is gestopt bij Broekhuis. Als die klachten hem al hinderden, vormde dat voor Broekhuis geen beletsel om appellant een vast contract aan te bieden. Kennelijk functioneerde hij dus naar behoren. Het lijkt er veeleer op dat appellant

voor zichzelf geen toekomst als automonteur zag, maar een andere carrière ambieerde. Het hof komt tot de slotsom dat de grieven in zoverre falen.

De rechtbank heeft de hoogte van het smartengeld gematigd vanwege schending van de schadebeperkingsplicht door appellant. Het hof is van oordeel dat appellant aanzienlijk fysiek en psychisch letsel heeft opgelopen bij de mishandeling. Ook indien ervan moet worden uitgegaan dat de psychische klachten van appellant zouden zijn weggenomen of zijn verminderd indien hij de psychologische behandeling niet zou hebben afgebroken, rechtvaardigen het fysieke letsel dat en de psychische klachten die hij de eerste tijd na de mishandeling heeft ondervonden, en de gevolgen daarvan voor zijn dagelijks leven, mede in het licht van de aard van de aansprakelijkheid van geïntimeerden, toewijzing van een bedrag aan smartengeld van € 5.000 (resterend bedrag: € 2.425), het door appellant passend geachte bedrag. De grieven slagen in zoverre.

Het hof oordeelt dat het causaal verband tussen het ongeval en de fysiokosten in hoger beroep, in tegenstelling tot in eerste aanleg, kan worden aangenomen, nu appellant zijn stelling thans wel gemotiveerd onderbouwd heeft. De grief met betrekking tot de fysiokosten slaagt deswege.

Het hof vernietigt het bestreden vonnis voor wat betreft het door de rechtbank toegewezen bedrag, maar laat het vonnis voor het overige, waaronder de proceskostenveroordeling aan de zijde van appellant, in stand.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:3351

**Zaaknummer:** 200.187.349/01

**Rechters:** H. de Hek, M.M.A. Wind en W.T.H. Braams

**Advocaten:** M.J. de Vries, M.A. Pasma en F.M. Meis

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van doodslag van twee slachtoffers tijdens een schietpartij in een café in Nijmegen. Dochter van een van de slachtoffers voegt zich als benadeelde partij. Geen sprake van shockschade. Affectieschade komt nog niet voor vergoeding in aanmerking. Onvoldoende aannemelijk dat de extra kosten ten behoeve van een eventueel hoger beroep in de toekomst daadwerkelijk als gevolg van het bewezenverklaarde worden gemaakt.***

---

**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2018:1608

**Zaaknummer:** 05/880847-16

**Rechters:** L.C.P. Goossens, M.C. Gerritsen en J. Wiersma

**Advocaten:** M.A.W. Nillesen

**Wetsartikelen:** 287 Sr

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van doodslag van twee slachtoffers tijdens een schietpartij in een café in Nijmegen. Dochter van een van de slachtoffers voegt zich als benadeelde partij. Geen sprake van shockschade. Affectieschade komt nog niet voor vergoeding in aanmerking. Onvoldoende aannemelijk dat de extra kosten ten behoeve van een eventueel hoger beroep in de toekomst daadwerkelijk als gevolg van het bewezenverklaarde worden gemaakt.***

---

**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2018:1607

**Zaaknummer:** 05/780158-16

**Rechters:** L.C.P. Goossens, M.C. Gerritsen en J. Wiersma

**Advocaten:** I.N. Weski

**Wetsartikelen:** 287 Sr

## RECHTSPRAAK

***Door UMCG aan appellant op goede gronden opgelegde restricties bij het betreden van het ziekenhuisterrein (hij heeft zich eerder rondom en in het UMCG gedragen op een wijze die als bedreigend en intimiderend is ervaren), leveren geen onrechtmatige daad op jegens appellant. De gestelde restricties voldoen aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, aangezien deze appellant in staat stellen zich op die plaatsen te bevinden waar hij enig te respecteren belang bij heeft.***

Het Universitair Medisch Centrum Groningen (hierna: het UMCG) heeft appellant de toegang tot het terrein van het UMCG ontzegd voor een periode van één jaar. In een verstekvonnis heeft de Rechtbank Noord-Nederland op vordering van appellant beslist dat het UMCG appellant schriftelijk de reden van de ontzegging moet meedelen en dat het UMCG de ontzegging moet opheffen. Het UMCG heeft vervolgens in een brief aan appellant de reden van de ontzegging meegedeeld en heeft in dezelfde brief voorwaarden gesteld aan appellant om toegang te behouden tot het terrein van het UMCG.

In eerste aanleg heeft appellant veroordeling van het UMCG gevorderd tot onder andere nakoming van het eerste vonnis, opheffing van de aan hem gestelde voorwaarden en betaling van een schadevergoeding. De voorzieningenrechter heeft alle vorderingen afgewezen.

In hoger beroep vordert appellant onder andere veroordeling van het UMCG tot betaling van € 4.000 aan immateriële schade. Deze vordering is gebaseerd op de stelling van appellant dat het UMCG zich heeft schuldig gemaakt aan smaad, laster en belediging. Naar het oordeel van het hof strandt deze vordering op de constatering dat niets concreet is aangevoerd waarop dat verwijt kan worden gestoeld. Meer in het bijzonder zijn geen feiten of omstandigheden gesteld of gebleken waaruit de conclusie zou kunnen worden getrokken dat (enige medewerker van) het UMCG in enig opzicht enig subjectief recht van appellant heeft geschonden. Het hof oordeelt verder dat de termijn van de ontzegging waarover in het eerste vonnis is geoordeeld, inmiddels is verstreken, maar dat het UMCG wel aanleiding heeft gezien

de toegang tot het UMCG nu en in de toekomst slechts onder voorwaarden toe te staan. De feitelijke aanleiding daarvoor is van de zijde van appellant niet gemotiveerd bestreden: hij heeft zich rondom en in het UMCG gedragen op een wijze die als bedreigend en intimiderend is ervaren. Onder die omstandigheden staat niets eraan in de weg dat het UMCG aan het betreden van het ziekenhuisterrein voorwaarden stelt, zolang die voorwaarden voldoen aan de daaraan te stellen eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Dat is hier het geval, aangezien de voorwaarden die zijn gesteld appellant in staat stellen zich op die plaatsen te bevinden waar hij enig te respecteren belang bij heeft. De conclusie luidt dat de grieven falen en het bestreden vonnis wordt bekrachtigd, met veroordeling van appellant in de proceskosten voor hoger beroep.

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 10-04-2018

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2018:3357

**Zaaknummer:** 200.199.724/01

**Rechters:** M.W. Zandbergen, H. de Hek en L. Janse

**Advocaten:** M.G.J. Smit en J. Zaal



## RECHTSPRAAK

***Werkgeversaansprakelijkheid voor arbeidsongeval waarbij verzoeker als gevolg van een stroomstoot lichamelijk en psychisch letsel heeft opgelopen. Verzoek om voorlopig deskundigenbericht te gelasten met betrekking tot het causaal verband tussen het ongeval en de door verzoeker gestelde psychische klachten toegewezen.***

Verzoeker heeft tijdens de uitoefening van de reparatiewerkzaamheden die hij verrichtte in opdracht van verweerster, een zware stroomstoot gekregen, waardoor hij lichamelijk en psychisch letsel heeft opgelopen. Verzoeker heeft verweerster op grond van artikel 7:658 BW aansprakelijk gesteld voor het arbeidsongeval, het letsel en de financiële gevolgen daarvan. Verweerster heeft de gestelde aansprakelijkheid voor het ongeval van de hand gewezen. Op verzoek van verzoeker heeft een voorlopig getuigenverhoor plaatsgevonden. Bij beschikking in een deelgeschilprocedure is voor recht verklaard dat verweerster aansprakelijk is voor de letselschade van verzoeker ten gevolge van het arbeidsongeval. Verzoeker verzoekt in deze procedure een voorlopig deskundigenbericht met betrekking tot het causaal verband tussen het ongeval en de door hem gestelde psychische klachten.

De rechtbank overweegt dat een verzoek tot het houden van een voorlopig deskundigenbericht in beginsel moet worden toegewezen. Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerster niet worden gevolgd in haar standpunt dat het verzoek in strijd is met de goede procesorde omdat niet zou vaststaan dat verzoeker schade heeft geleden door het ongeval. Zoals ook in de beschikking met betrekking tot het voorlopig getuigenverhoor is overwogen, is voorshands voldoende aannemelijk dat verzoeker schade heeft geleden ten gevolge van het ongeval. Bij deze stand van zaken heeft verzoeker voldoende recht en belang bij het verzoek. De rechtbank wijst het verzoek dan ook toe.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgestelde vragen wordt het volgende overwogen. Anders dan verweerster meent kan uit de overgelegde producties niet zonder meer worden afgeleid dat er geen sprake is van loon- of inkomensschade. Met verweerster kan wel worden geoordeeld dat uit de overgelegde stukken kan worden afgeleid wat de aard en de ernst van de klachten en/of beperkingen is, maar aangenomen mag worden dat de deskundige vanuit zijn

eigen vakgebied deze zal willen vaststellen. Kern van deze zaak is uiteraard dat dient te worden vastgesteld of de klachten en/of beperkingen het gevolg zijn van het ongeval. De door verzoeker voorgestelde vragen voorzien voldoende duidelijk in de onderscheiding van klachten en/of beperkingen voor, na of zonder ongeval. Nu voorshands aannemelijk wordt geacht dat verzoeker schade heeft geleden, legt de rechtbank het aan de deskundige te betalen voorschot vooralsnog ten laste van verweerster als aansprakelijke partij. De kantonrechter beveelt het deskundigenonderzoek.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 09-04-2018

**Zaaknummer:** 6134146 \ AZ VERZ 17-78

RECHTSPRAAK

***Deelgeschil. Verzoeker is een ongeval overkomen in de uitoefening van zijn werkzaamheden als Terminaloperator B3, als gevolg waarvan hij letsel heeft opgelopen. Orthopeed benoemd als deskundige, teneinde duidelijkheid te verkrijgen over causaal verband tussen klachten/beperkingen en ongeval. Kantonrechter: werkgever is niet gebonden aan rapportage van orthopeed, nu de orthopeed de pre-existente klachten van verzoeker niet heeft meegenomen in zijn rapportage.***

*Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.*

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 05-04-2018

**Zaaknummer:**

## RECHTSPRAAK

***Partner van eiseres is overleden doordat hij struikelde over een muurtje op het terrein van het EMC. Rechtbank oordeelt dat eiseres verschillende onderdelen van de schadepost verlies levensonderhoud onvoldoende heeft onderbouwd. Vanwege lange looptijd van de schade is rekenrente van drie procent van toepassing. Shockschadevordering afgewezen; niet voldaan aan confrontatie-eis.***

De geregistreerd partner van eiseres is op het terrein van het Esthetisch Medisch Centrum Bosch en Duin (hierna: EMC), toen hij richting de parkeerplaats van dit medisch centrum liep, gestruikeld over een laag muurtje en is enkele meters naar beneden gevallen. Als gevolg van de val is hij overleden. Achmea heeft, als verzekeraar van EMC, de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. Eiseres vordert om voor recht te verklaren dat de overlijdensschade (artikel 6:108 BW) wordt vastgesteld op € 222.147 vermeerderd met de wettelijke rente vanaf datum overlijden en dus om Achmea te veroordelen tot betaling van € 250.000 ten titel van overlijdensschade en als voorschot op de vergoeding van de shockschade.

De rechtbank stelt vast dat partijen van mening verschillen over de te hanteren uitgangspunten bij de berekening van de schadepost verlies levensonderhoud. De rechtbank oordeelt met betrekking tot het inkomen van overledene zonder het ongeval en het inkomen van eiseres zonder het ongeval, dat eiseres de ontwikkeling van deze inkomens onvoldoende heeft onderbouwd. De rechtbank oordeelt met betrekking tot de kostenpost huishoudelijke hulp, dat bij de berekening hiervan geabstraheerd mag worden van de concrete omstandigheden. De rechtbank oordeelt met betrekking tot het verlies van zelfwerkzaamheid dat het een redelijk uitgangspunt is om wat betreft deze kostenpost aan te sluiten bij de Richtlijn Zelfwerkzaamheid, tenzij de daadwerkelijke kosten (ruim) hoger zijn dan het normbedrag uit deze richtlijn. Eiseres heeft dit laatste echter onvoldoende aangetoond. Ook de stelling van eiseres over de beperking van door het overlijden van haar partner weggevallen uitgaven, acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd.

De rechtbank stelt voorts vast dat partijen van mening verschillen over de hoogte van de

rekenrente die gehanteerd moet worden bij de berekening van de overlijdensschade. De rechtbank stelt voorop dat in de letselschadepraktijk al jaren een rekenrente van drie procent wordt toegepast (zes procent rendement minus drie procent inflatie). Dit percentage wordt in de literatuur wel ter discussie gesteld en ook in de feitenrechtspraak zijn voorbeelden te vinden van een lager percentage, met name bij schades met een korte looptijd. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval, vanwege de lange looptijd van de schade, evenwel een rekenrente van drie procent dient te worden toegepast. De rechtbank kan zich voorstellen dat partijen nu met elkaar in gesprek zullen gaan over de hoogte van de schadepost ‘verlies levensonderhoud’ en een nieuwe berekening zullen laten maken. De rechtbank wijst daarom de door eiseres gevorderde verklaring voor recht en het gevorderde voorschot daarom af.

Eiseres stelt voorts dat zij recht heeft op vergoeding van shockschade. De rechtbank oordeelt dat niet is voldaan aan de confrontatie-eis zoals geformuleerd in het *Taxibus*-arrest. Eiseres heeft het ongeval niet waargenomen. De confrontatie van eiseres met het levenloze lichaam van haar partner in het mortuarium is niet aan te merken als een directe confrontatie met de ernstige gevolgen van het ongeval. Van belang is dat eiseres de dag vóórdat zij overledene in het mortuarium zag al te horen had gekregen dat hij was overleden. Tevens speelt de ernst van de normschending hierbij een rol.

*Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.*

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 28-03-2018

**Zaaknummer:** C/16/427838 / HA ZA 16-891

## RECHTSPRAAK

***Aansprakelijkheid orthopeed voor schade als gevolg van naaldaponeurotomiebehandeling, mede gebaseerd op deskundigenrapport. Deskundigheid wordt betwist. Enkele omstandigheid dat deskundige met de uitgevoerde behandeling in praktische zin niet bekend is, staat in dit geval niet aan deskundigheid in de weg. Deskundige hoeft in medische aansprakelijkheidszaken de betrokken arts niet te benaderen. Gelasting comparitie.***

Eiser is door Y, orthopeed in dienst van het MST, behandeld in verband met de bij eiser aanwezige ziekte van Dupytren. Y heeft eiser een zogenoemde naaldaponeurotomiebehandeling gegeven en toen bleek dat deze behandeling wel enige maar geen volledige verbetering had gebracht, heeft een tweede behandeling nog plaatsgevonden. Enige tijd later bleek bij eiser sprake te zijn van peesletsel waaraan hij door Y is behandeld. Tevens bleek sprake te zijn van een ruptuur. Eiser is daarvoor meerdere malen door een plastisch chirurg (Z) geopereerd. De pink van eiser is voorgoed slecht bruikbaar.

Bij beschikking is door de rechtbank een orthopedisch chirurg als deskundige benoemd.

Eiser vordert in deze procedure onder andere te verklaren voor recht dat het MST volledig dan wel proportioneel aansprakelijk is voor de medische kunstfouten gepleegd door de bij haar werkzame chirurg (mevrouw Y), dat bij eiser blijvend letsel is ontstaan en dat dit letsel in direct causaal verband staat met deze medische fouten en de schade te bepalen op een bedrag van € 115.902,42.

De rechtbank overweegt als volgt. De vordering van eiser is gebaseerd op artikel 7:462 BW. Beoordeling van de aansprakelijkheidsvraag dient plaats te vinden aan de hand van de vraag of Y heeft gehandeld met de zorgvuldigheid die van een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot onder gelijke omstandigheden mocht worden verwacht. De benoemde deskundige heeft geconcludeerd dat Y de behandeling niet *lege artis* heeft uitgevoerd. Het MST betwist de deskundigheid van de deskundige. Op een deskundigenonderzoek als het onderhavige is de Richtlijn Medisch Specialistische Rapportage in bestuurs- en civielrechtelijk

verband (hierna: de RMSR) van toepassing. Aan de hand van de RMSR overweegt de rechtbank voorst als volgt. Hoewel het in onderzoek als de onderhavige, waarin de deskundige het medisch technisch handelen van een andere arts heeft te beoordelen, in het algemeen wenselijk is dat de deskundige met de uitgevoerde behandeling ook in praktische zin bekend is, staat de enkele omstandigheid dat daarvan geen sprake is in dit specifiek geval niet aan het zijn van deskundige in de weg. De rechtbank is van oordeel dat de deskundige wel over voldoende kennis en deskundigheid beschikt om in de onderhavige zaak als deskundige op te treden. Anders dan het MST stelt is er geen regel die de deskundige voorschrijft om in medische aansprakelijkheidszaken de betrokken arts te benaderen en om informatie dan wel een toelichting te vragen. De rechtbank verwerpt daarom het verzoek om het rapport buiten beschouwing te laten. De rechtbank neemt daarom de conclusie van de deskundige over en oordeelt dat het MST voor de als gevolg van het handelen van Y geleden en te lijden schade aansprakelijk is.

De rechtbank gelast een comparitie van partijen om het causaal verband tussen de gemaakte kunstfout en de gestelde schade, alsmede de hoogte van de schade te kunnen beoordelen, waarvoor inschakeling van een arbeidsdeskundige noodzakelijk lijkt. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

*Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.*

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 21-03-2018

**Zaaknummer:**

## RECHTSPRAAK

***Deelgeschil. Koerier wordt aangereden door trein. Formele werkgever aansprakelijk geacht, omdat is tekortgeschoten in haar verplichting zorg te dragen voor een behoorlijke verzekering (geen deugdelijke schadeverzekering inzittenden afgesloten). Geen opzet of bewuste roekeloosheid werknemer. Toekenning voorschot schadevergoeding € 20.000.***

Verzoeker werkt voor PFP op basis van een uitzendovereenkomst, waarin partijen hebben vastgelegd dat verzoeker ter beschikking zal worden gesteld aan de opdrachtgever van PFP. Door PFP is verzoeker als koerier tewerkgesteld bij HelloFresh. Toen verzoeker op een dag in de uitoefening van zijn werkzaamheden op weg naar een klant was om maaltijden te bezorgen in België, werd hij, bij het oversteken van een bewaakte spoorwegovergang, aangereden door een passerende goederentrein. Verzoeker heeft als gevolg hiervan ernstig letsel opgelopen, waaronder een schedelbasisfractuur, dijbeenbreuk, hersenschudding, breuk van de halswervelkolom, kneuzingen en geheugenverlies.

Verzoeker verzoekt in dit deelgeschil om voor recht te verklaren dat PFP aansprakelijk is voor alle door verzoeker geleden en nog te lijden (im)materiële schade als gevolg van het verkeersongeval, alsmede om PFP te veroordelen tot betaling van een voorschot op de schadevergoeding van € 20.000.

De kantonrechter stelt voorop dat partijen discussiëren over de vraag of PFP is tekortgeschoten in haar verplichting zorg te dragen voor een behoorlijke verzekering ten behoeve van verzoeker (artikel 7:611 BW). Partijen twisten namelijk over de vraag of sprake is geweest van bewust roekeloos handelen door verzoeker. Naar het oordeel van de kantonrechter rechtvaardigen de door PFP opgesomde omstandigheden niet de conclusie dat sprake is van bewust roekeloos handelen door verzoeker. Immers, ook als wordt aangenomen dat verzoeker de overgang is opgereden toen de alarmlichten al brandden, het belsignaal was afgegaan en óók ten minste een halve slagboom al naar beneden was, dan nog is niet uitgesloten dat verzoeker zich niet bewust is geweest van de naderende trein, en hij weliswaar roekeloos (bijvoorbeeld omdat hij was afgeleid, of de weg zocht) de spoorwegovergang is



opgereden, maar zich niet bewust is geweest van de gevaarlijke situatie waarin hij zich begaf. Dat zou anders zijn geweest als de betreffende overgang was beveiligd door hele slagbomen, hetgeen zou betekenen dat verzoeker inderdaad 'slalommend' met zijn bestelbus om die bomen moet zijn gereden. Maar daarvan is geen sprake, zo blijkt ook uit de dossierstukken. Nu verder tussen partijen ook niet ter discussie staat dát op PFP als werkgever de verplichting rust om ten behoeve van haar medewerkers zorg te dragen voor een behoorlijke verzekering, die de schade van een verkeersongeval dekt, leidt dit alles tot de slotsom dat PFP aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval en dat de door verzoeker verzochte verklaring voor recht moet worden toegewezen.

De kantonrechter oordeelt voorts dat het door verzoeker verzochte voorschotbedrag van € 20.000 voor toewijzing in aanmerking komt. Immers, gegeven de aard en omvang van het letsel dat verzoeker als gevolg van het hem overkomen verkeersongeval heeft geleden en in de toekomst nog zal lijden, is voldoende aannemelijk dat ten minste het bedrag van het verzochte voorschot bij wijze van schadevergoeding in een eventuele bodemprocedure aan verzoeker zal worden toegewezen. De kantonrechter wijst het verzoek toe en verklaart voor recht dat PFP op grond van artikel 7:611 BW aansprakelijk is voor de schade die verzoeker als gevolg van het verkeersongeval heeft geleden en nog zal lijden en veroordeelt PFP tot betaling aan verzoeker van een bedrag van € 20.000 bij wijze van voorschot op de schadevergoeding.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 05-03-2018

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2018:2504

**Zaaknummer:** 6364852 VZ VERZ 17-25420

**Rechters:** W.J.J. Wetzels

**Advocaten:** F. Arts en J. Streefkerk

**Wetsartikelen:** 7:611 BW